

ŽIVOTOPIS ŽENY, KTERÁ VE SVÉM ŽIVOTĚ NEPROMARNILA ANI MINUTU **Paní MARIE ZOUBKOVÁ (rozená Janáčková)**

Paní Marie Zoubková se narodila 4. 11. 1938 v Bohuslavicích nad Vlárí nedaleko Zlína. V Bohuslavicích byla za války jedna z největších muničních továren v protektorátu, Detona, kde se vyráběly pro Němce letecké bomby. Přes německý dozor se českým dělníkům dařilo bomby poškozovat, prý do nich sypali zrnka písku. A paní Marie byla svědkem, jak při bombardování některé bomby nevybuchly. Vzpomíná také, jak je těsně po válce vozily do školy nákladáky UNRRA. Jako malá chodila pást kozy a pro mléko k bývalému legionáři, který jí hodně vyprávěl o legiích a jejich cestě do Vladivostoku. Už tenkrát velmi ráda četla a všechno ji zajímalo.

Jednou u nich doma bydlely studentky, chodily hezky oblékané a pořád se smály, a tak se paní Marie rozhodla, že chce také být učitelkou. V roce 1957 ukončila Pedagogickou školu v Kroměříži a nastoupila do své první školy ve Slavičíně. Jenže ji místo učit poslali do družiny. Až v roce 1968 se náhodou dozvěděla, že měla v posudku z pedagogické školy napsáno, že není vyrovnaná s náboženskou otázkou a nebude dobrý socialistický učitel. Po roce ji poslali do vesnice „na konci světa“ – do Francovy Lhoty, kde už konečně mohla učit. Ale ani tehdy to neměla lehké, neměla kde bydlet, tak nakonec skončila u cizích lidí ve mlýně. Ti na ni byli hodní, nechávali jí každý večer na stole hrnek mléka a krajíc chleba. Jen mlýn pořád klapal, tak se vůbec nevyspala. Z Francovy Lhoty ji přeložili zpět do Slavičina a zhruba po roce jí nabídli dočasné místo ředitelky na škole v Rokytnici. Získala tu velké zkušenosti, i díky tomu, že jí všichni okolo pomáhali.

O doku 1960 učila paní Zoubková ve škole ve Vrběticích. Potom se vdala, a protože byl její manžel důstojník československé armády, přestěhovali se do Jihlavy, kam ho převedeli. Nejprve paní Marie učila na škole v nedalekém Vílanci, ale pak se jim narodila první dcera. Po mateřské nastoupila do školy v Jihlavě, ale zanedlouho se opět stěhovali – na Šumavu do Volar. Z krásné moderní školy v Jihlavě do dřevěného baráku s malými okny, kterému se říkalo „zbroj sklad“. Vzpomíná, že jí tenkrát často tekly slzy. Ale nakonec vše překonala i díky své zvědavosti a poznávala nepřístupný svět pohraničí.

Další stěhování směřovalo na Slovensko, do města Senica. Tady také zpočátku prožila paní Zoubková těžké chvíle, protože se musela naučit slovenštinu. Právě tady v Senici založili s přáteli a kolegy pěvecký soubor, „smíšený sbor učitelů“ Cantilena. Pro paní Marii to byl už několikátý pěvecký soubor, protože zpěv velmi milovala. Zpívala ve sboru už na pedagogické škole, později ve folklórním souboru ve Slavičíně. Největší úspěchy ale zažila právě s Cantilenou. Vydali desku, vystupovali v televizi. Zpívali i v cizině, v Bulharsku, Maďarsku, NDR, ale i v Itálii, Francii či v Západním Německu v Brémách. Což tehdy rozhodně nebylo

běžné. S tímto souborem zpívala paní Marie celých 25 let a dodnes se s ním stýká. Velmi ráda na toto období vzpomíná, protože byli dobrá parta a hodně toho zažili.

Těžkým obdobím v životě paní Zoubkové byl rok 1968. Jejího manžela vyloučili z KSČ a on to těžce snášel. Dcery pak měly problém dostat se na vysokou školu. Paní Zoubková ale do strany nikdy nevstoupila, angažovala se raději v kultuře a tělovýchově. V roce 1985 její manžel zemřel a ona zůstala sama s dvěma dcerami. Obě dokázala dobře vychovat a nakonec i vystudovaly.. První dcera je inženýrka a žije v Německu, druhá dcera učí na mateřské škole v Bratislavě. A pyšná je paní Zoubková i na své tři vnuky – vysokoškoláky. Těžké doby přežila paní Marie se svým heslem, že člověk se musí přizpůsobit, jinak nepřežije. Také se snaží na vše špatné zapomenout, protože co bylo, nedá se vrátit.

Posledním působištěm paní učitelky Zoubkové byla naše ZŠ Glowackého v Praze, kam se v roce 1992 přestěhovala za svým druhým manželem. V Praze žije paní Marie dodnes a je stále plná optimismu. Ráda vzpomíná na všechny děti, co učila i na všechno dobré i zlé, co zažila. Stále miluje knihy, za svůj život jich přečetla bezpočet. Životním vzorem paní Zoubkové je Marie Curie, které se podle nás opravdu podobá. Také se zvládla postarat o své děti po smrti manžela, přitom pracovat a vychovat i stovky dalších dětí ve školách. Všichni se k ní dodnes hlásí. Svůj život zvládala vždy s nadhledem a dokázala, že s dobrou vůlí jde všechno.

